

Какво чу Мими въ стаята.

Майката тръгна да излиза и каза:

— Мими, седи при играчките си. Оставямъ ти и шоколадъ за куклата. Азъ отивамъ на фурната, скоро ще се върна. Мими бѣше петгодишна. Тя слушаше майка си и не плачеше, когато тя излизаше.

Днесъ майка ѝ щѣше да се забави повечко. Шоколадътъ бѣше ужъ за куклата, но Мими го излапа самичка. Започна да се стъмва. Мими не искаше вече да играе. За книгата съ картинките бѣше тъмно. А приказки тя би слушала на драго сърце.

Тогава ѝ дойде на умъ, тя седна въ голѣмия столъ, плѣсна съ ржце и извика:

— Стаичке, разкажи ми нѣщо!

Мими облегна кждравата си главица назадъ върху меката възглавница и се заслуша:

Тя чу да се шепне:

— Ти най-напредъ! Не, ти! Ти можешъ по-хубаво! Ти си по-стара!

Най-после зазвуча съвсемъ ясенъ гласъ:

— Азъ съмъ печката. Азъ съмъ голѣма и широка. Какво би станало безъ мене, когато е студено? Затова Мими толкова ме обича. Но азъ винаги съмъ гладна и само когато изямъ много дърва и вжглища, върша работа. Въ моята огнена уста седи малко човѣче, което духа огъня навънъ и после пакъ подухва навътре. Отъ него се пазете деца, то има дълги ржце и иска да ви хване, когато приближавате до огъня!... Когато азъ весело трещя, моето човѣче се смѣе и ви дебне. Огъня пари, затова стойте далече!

— Благодаря, — извика Мими.

— Мене ти познавашъ добре, азъ съмъ масата. Азъ стоя здраво на краката си и не падамъ лесно. Но азъ винаги не съмъ стояла тука. По-рано бѣхъ голѣма, тъничка, много голѣма бѣхъ. Тогава бѣхъ зелено дърво въ гората. Мъничките кълвачи идваха и чукаха на кората ми. Но вече ми омръзна да стоя въ гората на вѣтъра, дъжда и снѣга. И менъ ме отсѣкоха и разрѣзаха. А следъ това

Биме